

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. γ. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 15
264—Γραφείον ἐδ. Ἐρμού—264

Πρὸ τινῶν ἐτῶν Ῥώσος εὐγενὴς περιηγεῖτο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ῥωσίας. Ἦτο περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ χειμῶνος· ἡ ἀμαξία αὐτοῦ ἔστη πρὸ πανδοχείου τινος, ὅπθεν ἐζήτησε ν' ἀλλάξῃ τοὺς ἵππους ὅπως διὰ τούτων μετενεχθῆ εἰς τὸν ἐπόμενον σταθμὸν, ἐνθα ἐσκάπει νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα. Ὁ πανδοχεὺς εἶπεν αὐτῷ νὰ μὴ προχωρήσῃ, διότι ἦτο κίνδυνος. Ἀλλ' ὁ εὐγενὴς Ῥώσος ἐνόμισεν ὅτι ὁ πανδοχεὺς θέλει διὰ τούτου ἀπλῶς νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πλείοτερον χρόνον. Εἶπεν ὅτι ἦτο λίαν πρῶμος ἡ ἐποχὴ διὰ λύκους καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του.

Μετὰ τοῦ ἡμιόχου ἐπὶ τῆς ἀμαξίας ἐκάθητο δούλος τις, γεννηθεὶς εἰς τὰ κτήματα τοῦ εὐγενούς, ὃν πολὺ ἠγάπα, καὶ ὅστις ἠγάπα τὸν κύριόν του ὅσον καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Ἡ ἀμαξία προὔχρει ἐπὶ τῆς τραχυθείσης χιόνος καὶ οὐδεὶς κίνδυνος ἐφαίνετο. Ἡ μικρὰ κόρη εἶπεν εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς: ἀκούω βοὴν μακροῦν. Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ πατήρ, εἶναι ὁ ἀνεμὸς. Ἡ παῖς ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰούχαζε· ἀλλὰ μετ' αὐτὴν πάλιν εἶπε πάλιν «Ἄκουσε πάτερ! δὲν εἶναι ἀνεμὸς.» Ὁ πατήρ ἠκροάσθη καὶ μετ' ὀλίγον ἀνοίγει τὸ παράθυρον τῆς ἀμαξίας καὶ λέγει εἰς τὸν ὑπηρέτην «Οἱ λύκοι φοβοῦμαι μᾶς καταδιώκουσι, σπούσατε. Εἰπέ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τρέχῃ καὶ ἔχε ἔτοίμα τὰ πιστόλιά σου.» Ὁ ἀμαξηλάτης ἐσπευδε ταχύτερον ἀλλ' ὁ ἦχος ἐπλησίαζεν ἔτι μᾶλλον. Ἦτο φανερόν ὅτι ἀγέλη λύκων τοὺς εἶχεν ὀσφρανθῆ. Ὁ εὐγενὴς ἐπειράθη νὰ καθυψώσῃ τὴν ταραχὴν τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του.

Ἐπὶ τέλους ἡ βοή τῆς ἀγέλης ἠκούσθη καθαρώς καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του «Ὅταν ἔλθωσι καθ' ἡμῶν, πυροβολήσον καθ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐγὼ πυροβολῶ καθ' ἄλλου καὶ ἐνῷ οἱ λοιποὶ καταδιβρώσκουσιν αὐτοὺς ἡμεῖς προχωροῦμεν.» Ἀμα ὡς κατεβίβασε τὸ παράθυρον, εἶδε τὴν ἀγέλην ἐρχομένην ὀπισθεν ἔχουσαν ἐπὶ κεφαλῆς μέγαν λύκον ὡς ὀδηγόν. Δύο πυροβολι-

σμοὶ κατέρριψαν δύο ἐκ τῶν λύκων· οἱ ἄλλοι αὐθόρσι ἐπεσον ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς κατέβρωσαν, καὶ συγχρόνως ἡ ἀμαξία ἐπροχώρει. Ἀλλ' ἡ γέυσις τοῦ αἵματος κατέστησεν αὐτοὺς μανιωδετέρους, καὶ πάλιν κατέβρωσαν τὴν ἀμαξίαν. Πάλιν δύο πυροβολισμοὶ κατέρριψαν δύο, καὶ οὗτοι κατεβρώθησαν. Ἀλλ' ἡ ἀμαξία ταχέως κατελήφθη πάλιν, καὶ ὁ σταθμὸς ἀπέιχε πολὺ. Ὁ εὐγενὴς διέταξε τότε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἀφήσῃ ἕνα ἐκ τῶν ἵππων του, ὅπως δυνηθῶσι νὰ κερδήσωσιν ὀλίγον χρόνον. Τοῦτο ἐγένετο καὶ ὁ δυστυχὴς ἵππος ἐβυθίσθη εἰς τὸ δάσος καὶ οἱ λύκοι κατόπιν αὐτοῦ, καταβρώσαντες αὐτόν. Ἐπειτα ἕτερος ἵππος ἀπεστάλη καὶ τὴν αὐτὴν ἔσχε τύχην. Ἡ ἀμαξία προὔχρει μετὰ βίας ὅσον ταχύτερον ἠδύνατο μετὰ τοὺς δύο ἀπολειπομένους ἵππους, ἀλλ' ὁ σταθμὸς ἀπέιχεν ἔτι.

Ἐπὶ τέλους ὁ ὑπηρέτης εἶπεν εἰς τὸν κύριόν του, «σὰς ὑπηρετήσα ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας, σὰς ἀγαπῶ ὡς ἄλλον ἑαυτὸν μου· οὐδὲν νῦν δύναται νὰ σὰς σώσῃ εἰμὴ ἐν μόνον· ἀφετέ με νὰ σὰς σώσω, μόνον ζητῶ παρ' ὑμῶν νὰ φροντίσητε διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ μικρὰ μου τέκνα».

Ὁ εὐγενὴς ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Ὅταν οἱ λύκοι ἤλθον καθ' αὐτοῦ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἐρρίφθη ἐν μέσῳ αὐτῶν. Οἱ δύο ἵπποι ἔβαινον σύροντες τὴν ἀμαξίαν, καὶ αἱ πόλαι τοῦ σταθμοῦ εἶχον κλείσει· ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἡ φοβερά ἀγέλη ἦτον ἔτοιμος νὰ φέρῃ τὴν τελευταίαν καὶ ὀλεθρίαν ἐπίθεσιν. Ἀλλ' οἱ ὀδοιπόροι ἐσώθησαν.

Ἡ καρδία, ἣτις οὐδόλως συγκινεῖται, οὐδὲ θαυμάζει τὴν γενναιοψυχίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην εὐλικρινῆ ἀγάπην τοῦ ὑπηρέτου τούτου εἶναι πράγματι σκληρὰ καὶ ἀναίσθητος, διότι, ὡς λέγει καὶ ἡ Γραφή, «Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ε', 13). Ἀλλ' ἔτι σκληροτέρα πρέπει νὰ ἦναι ἡ καρδία ἐκείνη, ἣτις ἀρνεῖται πᾶν δειγμὰ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν υπερβάλλουσαν τῆς

γνώσεως αγάπην τοῦ Χριστοῦ» τοῦ θυσιασθέντος ὑπὲρ ἡμῶν ὅτε εἰμεθα ἐτι ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένοι, ἀετι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν. (Ρωμ. ε', 8). Καὶ ὅμως ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν πολλοὶ καλούμενοι Χριστιανοί, οἵτινες οὐχὶ μόνον ἀδιαφοροῦσιν ἀπέναντι τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ περιφρονοῦσιν αὐτήν. Ἡ μεγάλη αὕτη ἀθρησκεία, ἥτις καταμαστιτίζει τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν εἶναι τὸ αἴτιον τῶν πολλῶν παρ' ἡμῖν κακῶν, ἅτινα θέλουσιν αὐξάνει πρὸς δυστυχίαν ἡμῶν ἐν ὅσῳ τὸ αἴτιον τοῦ κακοῦ δὲν ἀποβάλλεται ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν.

KINEZON

ΓΑΜΗΛΙΟΙ ΤΕΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΗΔΕΙΑΙ

Ἐπειδὴ οἱ Κινέζοι προμηθεύονται ἐξ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ καταστήματος τὰ προικῶνα αὐτῶν ἀντικείμενα ὡς καὶ τὰ πρὸς τὰς κηδεῖας ἀναγκαῖα, τοῦτο εἶναι ἰκανὴ δι' ἡμᾶς δικαιολογία ὅτι συνδέομεν τὰ δύο ταῦτα θέματα, ἅτινα κατὰ τὰς ιδέας τῆς Δύσεως, εἰσὶν ὄλως διάφορα τὸν χαρακτήρα.

Τοῦ Γάμου ἐν τῷ Οὐρανίῳ Κράτει δὲν προηγεῖται περιποίησις τις ἢ ἐργολαβία· ἀμφότερα τὰ φύλα ἀναπτύσσονται κενωρισμένως, καὶ πολλάκις βλέπονται τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἀμετάκλητον σύναψιν τοῦ ἰδεσμοῦ. Οἱ γονεῖς βοηθοῦμενοι ὑπὸ ἐξ ἐπαγγέλματος μεσαζόντων προσώπων ἢ προξενητῶν, διευθετοῦσι τὰ προκαταρκτικά, καὶ μετὰ προηγούμενον συμβούλιον μετὰ τῶν διδασκάλων τοῦ Φεγγαχοῦ, ἢ τῆς Ἀγαθοτυχίας, ὀρίζεται ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς. Ἡ οἰκογένεια τοῦ γαμβροῦ δωρεῖται τὰ ὑλικά πρὸς ἐσθῆτας καὶ τοὺς νομφικούς πλακοῦντας 400 ἢ 500 τὸν ἀριθμὸν, περιέχοντας τεμάχια χοιρίου κρέατος καὶ ζαχαρέως ἐν αὐτοῖς. Ὄταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, ἡ νύμφη παρασκευάζεται διὰ τὴν τελετὴν καὶ κομίζεται ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς τοῦ νομφίου τὴν κατοικίαν. Εἰς τὴν θύραν βασταζομένη διέρχεται ἐπὶ τῶν φλογῶν πυρῆς, πρὸς ἀποτόθωσιν παντὸς κακοῦ δυναμένου νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν. Τὰ γαμήλια δῶρα φέρουσιν ἐκτεθειμένα ἀνά τὰς ὁδοὺς, καὶ μουσικὴ συνοδεύει τὴν πομπὴν ταύτην. Οὕτω δὲ ἡ νύμφη μεταβαίνει εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπορούσα ποῖος τάχα νὰ ἦναι ὁ μέλων αὐτῆς κύριος. Αἱ γαμήλιοι τελεταὶ εἰσὶ λίαν ἄγληραι, λήγουσαι διὰ τῆς ὑποσχέσεως τῆς διδομένης παρὰ τοῦ ζεύγους διὰ μικρῶν πότηριον οἴνου ἠνωμένων διὰ ἐρυθρᾶς μεταξίνης κλωστῆς. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δίδει ἰδέαν τινὰ τοῦ γαμήλιου ἐνδύματος τῆς νύμφης, ἐπικρατοῦντος πάντοτε τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος, ἐν δὲ χρῆσι φέρει λευκά. Ὡς πρὸς δὲ τὸν σύζυγον, ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του νὰ φορῆσῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ μανδαρίνου, τοῦτο δὲ δεικνύει τὴν ὑψηλὴν τιμὴν ἣν οἱ Κινέζοι ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ἔγγαμον κατάστασιν.

Μεταξὺ τῶν πτωχῶν τὸ θάπανηρόν μέρος τῆς τελετῆς πολλάκις ἀποφεύγεται. Ὁ πατὴρ ἀγοράζει σύντροφον τοῦ υἱοῦ του, καὶ ζῆ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ὡς ὑπη-

ρέτις μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς, τότε μισθοῦνται ἐνδύματα, καὶ τὸ ζεῦγος ἐνοῦται, μετὰ τσαύτης πομπῆς καὶ λαμπρότητος ὅσην ἡ οἰκογένεια δύναται νὰ παράσῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν.

Αἱ κηδεῖαι ἐν Κίνα εἰσὶν ἐξίσου παράδοξοι. Θεωρεῖται ἀρμόζον λίαν καὶ φιλόστοργον διὰ τὸν υἱὸν βλέποντα τὸν πατέρα αὐτοῦ γηράσκοντα, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατὰστημα καὶ νὰ ἀγοράσῃ τὸ ὠραιότερον φέρετρον ὡς δῶρον εἰς τὸν ἡλικιωμένον γονεῖα του. Οὗτος δὲ μακρὰν τοῦ νὰ προσβληθῇ διὰ τοῦτο, δέχεται αὐτὸ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ σεβασμοῦ ἣν ἡ μνήμη του θέλει ἀπολαύει μετὰ θάνατον. Τὰ φέρετρα σχηματίζονται ἐξ ἀρωματικοῦ ξύλου τιμῶνται δὲ 125—750 φρ.

Ὁ νεκρὸς τίθεται ἐντὸς τοῦ φερέτρου περιβαλλόμενος τὰ καλλίτερα ἐνδύματα, ἐν δὲ τῷ στόματι νόμισμα τίθεται δι' οὗ νὰ πληρώσῃ τὰ διόδια εἰς τὴν Γῆν τῶν Ἀπελθόντων. Εἰς τὴν δεξιάν τίθεται κλάδος ἰτέας δι' οὗ νὰ ἀποδιώκει τὰ κακόβουλα πνεύματα ἀπὸ τοῦ δρόμου του, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ριπίδιον. Μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκειται προσευχὴ, τεμάχιον δὲ κυανοῦ χάρτου, μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου καὶ τίτλων τοῦ τεθνεῶτος, ἀναρτᾶται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ κληρονόμου αὐτοῦ, ὀδυρομένου ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του. Τὸ φέρετρον σφραγίζεται ἐρμητικῶς, ἐνίστε δὲ ἡ τελετὴ συνεχίζεται ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Προσευχαὶ ἀναγινώσκονται, θυεῖαι καίονται, καὶ συλλυπητήριαι ἐπισκέψεις γίνονται. Ἡ οἰκογένεια ἐνδύεται πρόστυγον λευκὸν μάλλινον ὕφασμα, καὶ φέρει ταινίας ἐπὶ τῆς κα-

φαλῆς. Ὄταν ὁ χρόνος τῆς ἐκφοράς φθάσῃ, παράδοξος πομπὴ διέρχεται τὰς ὁδοὺς, μουσικῶν παιζόντων, τῶν δὲ θηλέων συγγενῶν φερομένων ἐντὸς φορεῖων, καὶ ἐνίστε ἀριθμὸς μισθωμένων πενθούτων. Πρὸ τοῦ φερέτρου βαίνουσιν ἄνθρωποι ρίπτοντες πλαστὰ ἐκ χάρτου ἀργυρὰ νομίσματα πρὸς ἐξίλεωσιν τῶν κακῶν πνευμάτων, ἃ οἱ δευσιδαίμονες Κινέζοι πολὺ φοβοῦνται. Ἡ πομπὴ ἐνίστε ἐκταίνεται ἐπὶ ἡμίσεως μιλίου ὅταν μέγας τις κηδεύεται μακρὰ σειρὰ ἀκολουθῶν φέρει στύλους μετὰ φανῶν, σημαῖων φερουσῶν γεγραμμένους τοὺς τίτλους τοῦ ἀποβιώσαντος. Ἰσρεῖς φέρουσιν μέγα πλαίσιον περιέχον τὴν εἰκὼν τοῦ νεκροῦ. Ὁ κυρίως πενθῶν ὑποβαστάζεται ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν, διότι ἡ ἐθιμοτυπία ἀπαιτεῖ ὥστε νὰ ἦναι τοσοῦτον ἐκ λύπης καταβεβλημένος ὥστε νὰ τῷ εἶναι ἀδύνατον νὰ βαῖνῃ μόνος. Περὶ τὰ βήματα αὐτοῦ παῖδες βαίνουσιν ἀνθη, καὶ πολυἀριθμὸς συνοδεία πενθούτων παρακολουθεῖ. Οὕτως ἡ πομπὴ βαίνει πρὸς τὸν τάφον, διάφοροι δὲ δεήσεις ἀναπέμπονται ὑπὸ τοῦ ἀρχιπενθούτου ὅταν τὸ πτώμα τεθῇ ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ.

Καθ' ὀρισμένας περιπτώσεις, τοῦλάχιστον δὲ ἀπαξ τοῦ ἔτους, ὁ κυρίως πενθῶν ὑποχρεοῦται νὰ μεταβαίη ἐνταῦθα καὶ νὰ προσεύχηται ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν προγόνων του.

ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ

[συνέχεια ἴδε ἀριθ. 12]

Κατὰ τὸν Βραχμανισμόν, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ἡ τοῦ ἀνθρώπου ὕπαρξις εἶναι ἀπόρροια τοῦ Βραχμᾶ. Κατ' αὐτὸν, τὸ θεῖον πνεῦμα καλύπτεται ὑπὸ τὴν ὕλην, τὸ σῶμα, ἐνεκα ἀμαρτίας καὶ μολισμοῦ τινος, ἐξ οὗ ὁ ἄνθρωπος ἀπεμακρύνθη τῆς πρώτης πηγῆς παντὸς ἀγαθοῦ. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερος πλασθεὶς καὶ ἐλευθέρως κινούμενος δύναται νὰ προσεγγίσῃ πρὸς τὴν πρώτην πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ, ἐὰν καθαρῇ τῶν ἀμαρτιῶν του. Τοῦτου δὲ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἐνθεν μὲν διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀποχῆς τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν παθῶν, ἐνθεν δὲ διὰ τῆς μελέτης τοῦ θεοῦ ὄντος. Ἐὰν ὅμως δὲν κατορθώσῃ τοῦτο, τότε μετὰ θάνατον εἰσέρχεται εἰς τὰ σώματα τῶν ζῴων καὶ λαμβάνων διαφόρους μορφὰς τοῦ σώματος, μετὰ μακρὰν σειρὰν μεταμορφώσεων εἰσέρχεται ἐπὶ τέλος εἰς τὸν παράδεισον. Ἡ πρὸς τὸν παράδεισον ὁδὸς δύναται πολλάκις νὰ συντηρηθῇ διὰ τῆς ἐπαφῆς ἱερῶν τότεν καὶ πραγμάτων.

Τὴν μετὰ τοῦ Βραχμᾶ ἢ καὶ ἄλλων ἐκ τῶν πρώτων θεῶν πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔνωσιν, τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἐν τῷ ἄλλῳ δηλ. κόσμῳ, χαρακτηρίζει χωρίον τι τῶν ἱερῶν βιβλίων ὡς ἐξῆς. «Καὶ πρῶτον μὲν ὀμιλῶ περὶ τοῦ τόπου τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων· ἀκουσάν μου, ὃ ἄρχων τῶν Βραχμάνων· τοῦτο αὐξάνει τὴν ἡγαρὰν τῶν ἀκούοντων. Ἡ κακῶν ἐλευθέρᾳ ὁδὸς τῶν ἐναρέτων διάλαμπει ἐστρωμένη οὕσα λίθις καὶ πλίνθοις καὶ διὰ θεῶν πέπλων κεκαλυμμένη. Καὶ ἐνθάδε μὲν ἀδυσὶν ἄσματα λαμπρὰ αἱ Μούσαι τῆς ὠνδῆς (αἱ παρθένοι Γανδάρβαι), ἐκεῖ δὲ χοροῦσιν οἱ ὠραῖοι Ἀφάρσοι (πνεύματα). Ἐνθάδε μὲν ἀκούονται

νοὶ γλυκεῖς ἦχοι τῆς λύρας καὶ ἄλλων ὀργάνων, ἐκεῖ ἡδὲ καταπίπτει ἀνθέων βροχὴ καὶ πνεύσιν ἡδεῖαι ναῦραι. Ἐνθάδε μὲν ὑπάρχουσι πλατεῖαι ὕδατων ψυχρῶν, ἐκεῖ δὲ οἰκήματα ἐδεσμάτων, ἀλλαγῶν δὲ οἱ θεοὶ καὶ αἱ Γανδάρβαι ἀδουσι ὕμνους ἱεροῦς. Πανταχοῦ εἶναι λίμναι κεκοσμημέναι ὑπὸ λωτοῦ, καὶ δένδρα σκισρὰ καὶ θάλλοντα φυτὰ. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἣν περιβάλλει πᾶν εἶδος τέρψεως, περιπατοῦσιν, ὡ ἀρίστε, ἐνθεν μὲν οἱ δις γεννηθέντες· (ὀνομαζόνται δὲ οὕτως αἱ τρεῖς πρώται παρ' Ἰνδοῖς τάξεις, ἔπειδὴ αὐταὶ μεταβαίνουσαι εἰς τὴν ἡδικὴν ἡλικίαν ἠδισσάουσι ἴχνος τί, ὡς σύμβολον τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναγεννήσεως)· ἐνθεν δὲ οἱ χρηστοὶ πᾶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἠδιστον θάνατον. Ἐκ τῶν μεταβαίνοντων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαμᾶ οἱ μὲν ἔρχονται ἐφιπποὶ κεκοσμημένοι ποικίλοις κοσμημασι καὶ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ἔχοντες ὕλευκοις σκιαδίοις, οἱ δὲ ἐπὶ ἐλεφάντων, οἱ δὲ ἐπὶ νάμκῶν, οἱ δὲ ἐπὶ φορεῖων. Ἄλλοι μεταβαίνουσι ριπίζόμενοι ριπίδιοις, τὰ ὅποια φέρουσιν ἀνά χεῖρας παρθένου, καὶ ὑπὸ τῶν οὐρανίων ὄντων μακαρίζόμενοι. Τινὲς τῶν ἐναρέτων ἔρχονται εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἰαμᾶ φέροντες οὐράνια ἐνδύματα, στεφάνους κεκοσμημένους καὶ τρώγοντες εὐώδη καὶ ἀρωματώδη ἠφιά. Ἄλλοι δὲ ἔρχονται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Θεοῦ τοῦ θανάτου φέροντες τὰ λαμπρὰ αὐτῶν ἐνδύματα, ἢ τὰ ὅποια φωτίζουσι δέκα χώρας καὶ κατοικοῦσιν ἐντὸς στιλβόντων ἀνακτόρων. Τινὲς δὲ τῶν εὐγενῶν ἔρχονται πίνοντες οὐράνιον γάλα· ἄλλοι δὲ περιπατοῦσι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ροφώντας Σομά· ἄλλοι δὲ βαδίζοντες τὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαμᾶ φέρουσιν ὄδον πίνουσι ὄρον, ἄλλοι ζαχαρέως ζωμόν, καὶ ἄλλοι βουτύρου γάλα. Τινὲς δὲ γούονται παχέως γάλακτος, ἄλλοι δὲ διαφόρων καρπῶν καὶ ἄλλοι οἰνόμελι. Ὁ δὲ Ἰαμᾶς χαίρει βλέπων αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὸν βαδίζοντας».

Καὶ τοιαύτη μὲν εἶνε ἡ τῶν εὐσεβῶν κατάστασις ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Θεοῦ τῶν νεκρῶν Ἰαμᾶ, ἥτις εἶνε παραπλήσια ἢ μᾶλλον ἢ αὐτὴ πρὸς τὸν παράδεισον τοῦ Ἰνδρα περὶ οὗ λόγον ἐποιήσαμεθα ἐν τοῖς προηγουμένοις. Πρὶν δὲ μεταβῶμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς κολάσεως τῶν ἀσεβῶν, καλὸν νομίζομεν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τοῦ Ἰαμᾶ.

Ὁ θεὸς Ἰαμᾶς, υἱὸς τοῦ Σουζού, τοῦ ἡλίου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰαμουᾶ, ἐνός τῶν ἱερῶν ποταμῶν τοῦ Ἰνδοστάν, εἶνε θεὸς τοῦ ἄδου καὶ κριτῆς τῶν νεκρῶν. Ἐχει χρῶμα πράσινον καὶ φέρει ἐνδύματα ἐρυθρὰ. Κατὰ τοὺς ποιητὰς ἔχει 80,000 λευγῶν ἀνάστημα· οἱ δύο αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ εἶνε ὡς δύο μεγάλοι λίμναι πυρὸς· ἀπειροὶ δὲ ἀκτίνες πυρὸς ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ τριχῶτου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ· ὁ ἐκάστη θρῖξ ἔχει ὕψος λευκῆς· ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ἐπισκιάζει τὸν κρότον τοῦ κερανοῦ· χεῖμαρροι φωτὸς ἐξέρχονται ἐκ τοῦ στόματός του καὶ ἡ ἀνάπνοή του εἶνε ὁμοία πρὸς τοὺς μυκηθμοὺς τῆς καταιγίδος. Τὸ ἐξωτερικόν του καταπλήσσει τοὺς κατὰ τὸν τριτὸν κόσμον. Κύριος τοῦ

Ναράκα (τού ἄδου) διανέμει τὰς ποινὰς καὶ τὰς ἀμοιβὰς ἀποστέλλων τοὺς μὲν χρηστοὺς εἰς τὸ Σβάρκα (Svarga=τὸν παράδεισον), τοὺς δὲ πονηροὺς εἰς τὸ Ναράκα. Τὰ ἀνάκτορα, ἐφ' ὧν οἰκεῖ, ὀνομάζονται Ἰαμαλάδα ἢ Ἰαμαπούρα καὶ ἀπέχουσι ἐξ ἴσου τοῦ παραδείσου καὶ τοῦ ἄδου. Ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ Τσετραχόπτα κρατεῖ βιβλίον τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

πτά καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος δὲν καίουσι τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ποταμὸς πλήρης ὕδατος βράζοντας ἐμποδίζει τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν κατοικίαν του· ἀλλ' ἡ προσφορὰ λευκῆς ἀγελάδος καὶ ποσὸν τι χρημάτων εἰς τὸν παριστάμενον ἀγωνιῶντι βραχμᾶνα καθίστησιν τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ὀρσερὸν εἰς τὸν μέλλοντα νὰ διέλθῃ

«Ἐκαστος διὰ τὸ συμφέρον του.»

Περὶ αὐτὸν ἔχει τοὺς Νάγας, ἡμιθέους, τὸ μὲν πρόσωπον ἔχοντας ἀνθρώπινον, ἀπολήγοντα δὲ εἰς οὐρὰν ὄφειν, τοὺς καθ' αὐτὸ ὄφεις, θεοὺς κατωτέρους τῶν πρώτων καὶ ἀμφοτέρους (τοὺς Νάγας καὶ τοὺς ὄφεις) καταγομένους ἐκ τοῦ Κασιάπα καὶ τοῦ Καδρόυ. Οἱ νεκροὶ ἀνικνύονται παρ' αὐτὸν εἰς 4 ἡμέρας καὶ 40 λε-

νεκρῶν· διότι ἔταν ὁ νεκρὸς πλησιάζῃ προσέρχεται ἡ ἀγελάς καὶ ὁ νεκρὸς λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς οὐρᾶς μεταφέρεται ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην.

[Ἔπεται συνέχεια.]

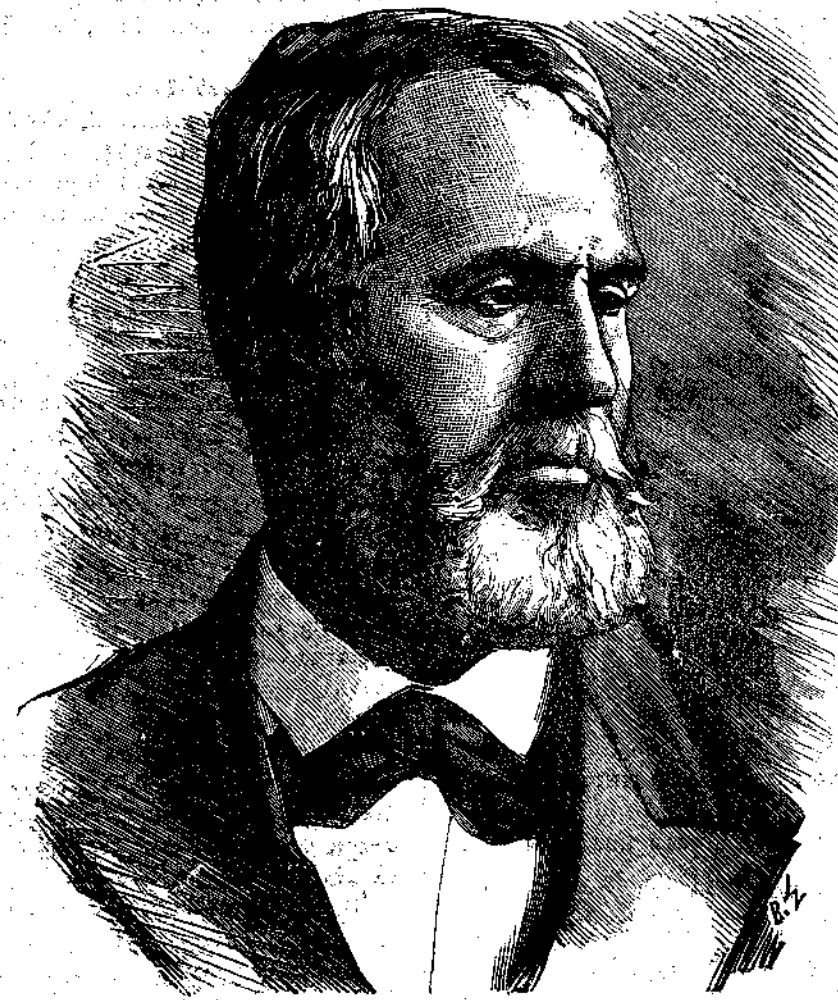
ΚΟΝΕΤ. ΝΕΥΤΟΡΙΑΚΕ.

Ο ΑΛΕΚΟ-ΠΑΣΑΣ

Γενικός Διοικητής τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας.

Καταγωγῆς ὄν βουλγαρικῆς καὶ ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς χώρας ἐκείνης κατὰ τὸν ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον διετέλει πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐν Βιέννῃ ἄγων ἡλικίαν 50 ἐτῶν. Ἀμα ὡς διαπίσθη διοικητὴς ὁ Ἀλέκο-Πασᾶς μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ Μαΐου ἀνεχώρησεν εἰς Φιλίππουπολιν. Εἰσελθὼν εἰς Ἐριμανλὺ, ἐπὶ τοῦ συνόρου τῆς Ἀνατολ. Ρωμανίας, ἐρρεῖ τὸ τουρκικὸν φέσιον

τὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως ὀλίγης ἢ οὐδεμιᾶς εἰσὶν πρὸς αὐτὸν ὠφελείας βιομηχανικῶς. Οὐδέποτε ὕψηξε καιρὸς καθ' ὃν ἰσχυραὶ φυλαὶ ἀνθρώπων δὲν ἠνάγκασαν τοὺς ἀσθενεστέρους ἐξ αὐτῶν νὰ ἐργάζονται δι' αὐτοὺς. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ θεαματοδείκτου καὶ τοῦ ὀργανοκρούστου, οἱ ταπεινότεροι τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι ἢ ὑπαδουλώσωσι τοὺς πιθῆκους συγγενεῖς αὐτῶν. Ἀραβικὴ παροιμία δίδει τὸν λόγον τῆς ἐλευθερίας τῶν πιθῆκων ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι πονήρως ἀρνοῦνται νὰ λαλῶσι, διότι ἀκαλῶς γινώσκουσι ὅτι ἐνν ἐλάλουν εἰς ἐπίθετον εἰς ἐρ-

τοῦτο ἰδοῦσα ἡ πρεσβευσις, ἡ πορευθεῖσα ἐκεῖ πρὸς ὑποδοχὴν του, δυσχερῆσθη καὶ μετὰ συζητήσιν τινα ἀπεφασίσθη ἵνα ὁ Ἀλέκο-Πασᾶς δεχθῇ ταύτην ἀσκεπῆς. Εἶτα δὲ πληροφορηθεὶς περὶ τῆς παραχῆς ἧτις ἤθελε προέλθει ἐὰν ἐρρεῖ τὸ φέσιον ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τὸ καὶ πλάκιον ἔθνικόν τῶν βουλγάρων κάλυμμα.

ΠΙΘΗΚΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Ἐκ τῶν περιεργότερων πραγμάτων ἐν τῇ φύσει εἰ-
καιεῖται τὰ μᾶλλον ἐγγὺς πρὸς τὸν ἄνθρωπον ζῷα κα-

γατίαν' ἐπομένως συνετῶς ποιούντες κρατεῖσι τὰς γλώσσας των.»

Ἡ παροιμιώδης φρόνησις τοῦ πιθήκου φαίνεται ὅμως κατὰ τι κατωτέρα ἐν τῇ γῇ τοῦ λευκοῦ ἐλέφαντος. Αὐστριακὸς τις κάτοικος ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Σιάμ ἀναφέρει ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ὁ πιθήκος γυμνάζεται νὰ ἀλιεύῃ καρκίνους διὰ τῆς οὐρᾶς του· ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ πολλακίς ἀντὶ νὰ ἀγρεύσῃ τὸν καρκίνον σῦρεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ γίνεται βορὰ τῆς θηριώδους λείας του. Ὁ πιθήκος τοῦ Σιάμ ὡς λέγεται ζητεῖται πολὺ παρὰ τῶν ἰθαγενῶν ἐμπόρων ὡς ταμίας

εις τα μαγαζιά των. Μέγισται ποσότητες κισθόλων νομισμάτων εύρισκον κυκλοφορίαν εν Σιάμ, ή δέ εύκολία πρὸς διάγνωσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν πιθήκων τούτων εἶναι τοσαύτη ὥστε ὑπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ μάλλον ἐξησκημένου ἀνθρώπου. Τὴν δοκιμὴν ταύτην ὁ ταμίης πιθήκος ποιεῖ φέτων τὸ νόμισμα ἐντὸς τοῦ στόματός· εἴν εἶναι γνήσιον τὸ δίδει εἰς τὸν κύριόν του εἴν δὲ κισθόλον τὸ θέτει ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης ποιῶν μορφασμὸν δυσχρεσκείας. Ἡ μέθοδος τῆς δοκιμῆς ταύτης θεωρεῖται ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς κύκλοις ὡς ἀλάθητος καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ παρά πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων γίνεται ἀποδεκτὴ. Ἄλλὰ καὶ τοὶ ἀληθῆς καὶ ἀνεκτίμητος ὑπηρετῆς εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ κύριον, φαίνεται ὅτι ὁ ἠθικὸς αὐτοῦ χαρακτῆρ δὲν εἶναι ὅλως ἀνεπίληπτος. Τὸ φοβερὸν αὐτοῦ πάθος διὰ καρπούς τὸν καθιστᾷ τὸν τρόμον τῶν κηπουρῶν τοῦ Σιάμ, οἵτινες ἀδυνατοῦσι καὶ δι' αὐτῆς τῆς κτηνώδους βίας νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν ἐκ τῶν κήπων αὐτῶν, καὶ ἐπομένως προσφεύγουσιν εἰς ποικίλλα καὶ διάφορα στρατηγήματα· ἐν τῶν περιεργότερων εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς. Δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας πιθήκος συλλαμβάνεται καὶ ἐπιμελῶς ράπτεται ἐν τῷ δέρματι ἀγρίας γαλῆς· μετὰ τοῦτο ἀφίεται ἐν τῷ κήπῳ ἐλεύθερος, καὶ ἀμέσως ἀναρριχᾷται ἐν τῇ ἀσυνήθει αὐτῷ δροῦ, εἰς τοὺς κλάδους καρποφόρου δένδρου μετὰ τῶν γυμνῶν συναδέλφων του. Ἄμα ὡς οὔτοι ρίψωσι τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτοῦ καταληθθέντες ὑπὸ πανικοῦ φεύγουσι μετὰ ὀρυγμῶν καὶ οὐδέποτε ἐπανέρχονται εἰς κήπον τὸν ὅποιον νομίζουσιν ἐπισκεπτόμενον ὑπὸ τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ τῆς φυλῆς των. Ἡ ἀγγελία αὕτη ταχέως διαδίδεται διὰ τῆς κοινωνίας τῶν πιθήκων τῆς γειτονίας, καὶ ὁ πονηρὸς κηπουρὸς ἀπαλλάττεται εἰς τὸ ἐξῆς πάσης λαφυρᾶγωγίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἶΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ ΒΤΟΙ.

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 12].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἐπισκεψίς εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ ἔαρ ἐλείνο, ὡς καὶ τὰ ἄλλα, παρήλθεν. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐν Λονδίῳ διαμονῆς ἦτο μακροτέρα τῆς συνήθους, διότι ἡ βουλὴ εἶχε σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα ἀντικείμενα πρὸς συζήτησιν, καὶ αἱ οἰκογένειαι ποθοῦσαι νὰ ὦσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἠναγκάζοντο νὰ μένωσιν εἰς τὸ θερμὸν, κοινορτώδες Λονδίον μέχρι τοῦ Αὐγούστου. Ἐν αὐταῖς ἦτο καὶ ἡ τοῦ σίρ Τζῶν Τραλαβᾶ, ὅστις ἦτον ἐνεργὸν μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἡ βουλὴ ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας της, καὶ χωρὶς ἀπωλείας χρόνου οἱ ὑψηλῆς περιπέτης ἐρύγον ἀπὸ τῆς θερμῆς ἀτμόσφαιρας ἵνα μεταβῶσι καὶ ἀπολαύσωσιν εἴτε τῆς θέρμης δροσερῆς αὐ-

ρης τῆς Ἑλβετίας εἴτε τῶν ἀναφυκτικῶν σκιῶν τῶν ἀγγλικῶν ἐξοχικῶν ἐπαύσεων.

Οἱ ὑπηρετῆς τοῦ σίρ Τζῶν ἀνεχώρησαν ὡς συνήθως μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας ἵνα παρασκευάσωσι τὰ πάντα διὰ τὴν ἀφιξίν αὐτῆς. Οὐδαί· εὐπρεστεῖτο πλεῖστον τοῦ Δικ διὰ τὴν προσδοκωμένην ἀφιξίν τῆς οἰκογενείας. Ἠγάπα νὰ βλέπη τὰς κυρίας περιπατοῦσας ἢ ἵππευούσας περὶ τὰ κτήματα, καὶ νὰ ἔχη τὸ εὐμενὲς αὐτῶν μειδίωμα καὶ τὸν καθημερινὸν αὐτῶν χαιρετισμὸν. Ἐπίσης ἠγάπα νὰ ἔχη τὸν ἐνθαρρυντικὸν λόγον ὃν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐδίδεν ὁ σίρ Τζῶν ὅταν ἠρώτα τὸν Νάυλωρ καὶ τὸν διδάσκαλον περὶ αὐτοῦ, καὶ ἤκουε καλὴν περὶ αὐτοῦ ἐκθεσίαν.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ὑπηρετῆς ἐπρόκειτο νὰ φθάσωσιν ἡ κ. Νάυλωρ εἶπεν εἰς τὸν Δικ ὅτι εἶχε φίλον ὅστις ἤρχeto νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτοῦς, καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ δωμάτιόν του πρὸς καιρὸν. Ἐπρότεινον εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ τῷ παρασκευάσῃ κλίνην εἰς τὸ δωμάτιον τῶν τέκνων της πρὸς τοῦτο δὲ τὰ δύο μικρὰ ἐξέφρασαν θερμὴν ἐπιδοκιμασίαν, διότι ὁ Δικ ἦτον ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ὁ νῦν εὐνοοῦμενος αὐτῶν. Ὅταν ἦλθεν ἡ ἑσπέρα ἐφρόντισε νὰ ἦναι παρὰ τὴν θύραν, ὥστε νὰ ἦναι ὁ πρῶτος νὰ χαιρετίσῃ.

Ἡ ἄμαξα ἦλθεν ἀλλ' ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ἔστη πρὸ τῆς σκηνῆς. Ἡ ὀπισθεν θύρα ἠνοιχθη καὶ ὁ ὑπηρετῆς ἐδοῆθησε γέροντα ἐξεληθόντα, καὶ φέροντα μακρὸν ἐπανωφόριον, καίτοι ἦτο θερμὴ ἑσπέρα, καὶ καλῶς καθαρισμένον καστὸρινον πῖλον. Ἡ κ. Νάυλωρ ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ νὰ τὸν δεχθῆ, ἀλλὰ πρὶν ἢ δυνηθῆ νὰ λαλήσῃ ὁ Δικ ἔπτη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βάλτερς.

Ὁ σίρ Τζῶν ἐσχεδίασε τοῦτο πρὸς αἰφνυδίαν εὐχαρίστησιν τοῦ Δικ. Ἐζήτησε παρὰ τοῦ Νάυλωρ νὰ τὸν δεχθῶσιν ὡς ξένον, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔπραττον τοῦτο, ἐπρότεινον εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του, καὶ νὰ διαμείνῃ ὀλίγας ἑβδομάδας ὑπὸ τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν Δικ στέγην. Ἐγίνωσκεν ὅτι εἰς ἀμφοτέρους ἡ εὐχαρίστησις θὰ ἦτο μεγάλη· παρήγγειλε δὲ τῇ κ. Νάυλωρ νὰ μὴ εἴπῃ ποῖος ἦτον ὁ ἀναμενόμενος ξένος.

Ὁ Δικ ἦτο πλεῖστον ἀλλοιωμένος τοῦ Βάλτερς. Ἐγένετο ὑψηλότερος καὶ παχύτερος, καὶ αἱ παρειαὶ του ἦσαν στρογγυλότεραι καὶ ῥοδινώτεραι ἢ ὅσον ἦσαν ὁπότεν ἔζη ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ῥόαν.

«Ἐἴσελθε τώρα κ. Βάλτερς», εἶπεν ἡ κ. Νάυλωρ, ὅταν ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ οἱ χαιρετισμοὶ ἐτελείωσαν. «Ἐἴσελθε θὰ πράξωμεν τὸ κατὰ δύναμιν νὰ διατελῆς ἐν ἀναπαύσει, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εὖρης εὐχάριστον τὴν διαμονὴν ἐνταῦθα, καὶ δὲν θὰ ἦναι λάθος μας εἴν δὲν εὐχαριστηθῆς. Ὡς πρὸς τὸν Δικ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κλείσῃ μάτι ἀπόψε ἀπὸ τὴν χάραν του».

Ἦτον εὐχάριστος ἡ ὑποδοχὴ, καὶ ὅταν ὁ γέρον ἐπῆγεν εἰς τὴν κλίνην εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ Δικ, γονυπέτησας ἠδ' εὐχαρίστησας τὸν Θεὸν διὰ τὴν νέαν καὶ

ἀπροσδοκῆτόν ταύτην χάριν ἣτις ἐδόθη εἰς αὐτόν. Ὡς πρὸς τὸν Δικ, μακρὰν τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρόγνωσιν τῆς κυρίας Νάυλωρ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τὸ μάτι του, ἦτον εἰς βαθὺν ὕπνον καθ' ἣν ὥραν οἱ δύο ἄλλοι παῖδες ἐξύπνησαν καὶ ἐπήδησαν ἐπὶ τῆς κλίνης του παίζοντες εἰς αὐτὸν διάφορα παιγνίδια, ὅπως «τὸν ἐξυπνήσωσιν ὅλως διόλου», ὡς ἐλεγον.

Λίαν νύχαριστημένος καὶ υπερῆφανος ἦτον ὁ Δικ λαμβάνων τὸν γηραιὸν αὐτοῦ φίλον εἰς πλήρεις καρπῶν καὶ ἀνθέων κήπους. Τὸ θέαμα τοῦτο δὲν εἶχεν ἴδει ἔτι καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μεγάλων κυριῶν. Ὁ Δικ ἔλαβεν ἄδειαν δι' ὀλόκληρον τὴν ἐπομένην τῆς ἀφιξέως τοῦ Βάλτερς ἡμέραν, καὶ ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ἐκ τοῦ κήπου, καὶ ὁ κ. Νάυλωρ τῷ εἶπε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν φίλον του ὅπουδήποτε ἤθελεν. Τοιαύτη ἄδεια τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῆ ἐν ἐκείνῳ τὴν σημασίαν κυρίου τῶν κτημάτων. Εὖρε δύσκολον νὰ περιορίσῃ τὸ βῆμα του πρὸς τὸ τοῦ Βάλτερς, τοσαύτον ἦτο πρόθυμος νὰ μεταβῆ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος, πάντοτε διαβεβαιῶν αὐτὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ τῷ δεῖξῃ ἦτο πολὺ καλλίτερον ἐκεῖνου ὅπου εἶχεν ἴδει. Ὁ θαυμασμὸς τοῦ Βάλτερς τὸν νύχαρίστησε λίαν, διότι ἦτον ἀπεριόριστος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ΄.

Εἰς μὴν παρήλθε, καὶ ὁ γέρον Βάλτερς ἐξηκολούθει νὰ ξενίζηται ἐν τῇ σκηνῇ. Ἐκάθητο ἐν εὐδίᾳ ὑπὸ πολύφυλλον δρῦν ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ, ἐνίοτε κλίνων ἐπὶ τῆς βάρδου του καὶ ἀναπαυόμενος, ἄλλοτε δὲ ἀναγινώσκων τὴν μεγάλην αὐτοῦ Ἱερὰν Γραφὴν ἀνοικτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Οὐχὶ σπανίως ὁ σίρ Τζῶν παρετηρεῖτο καθήμενος παρ' αὐτῷ, διότι ἐτέρπετο ἐκ τῶν παρατηρήσεών του, τοσαύτω πλήρῳ ἀπλῆς εὐσεβείας καὶ ταπεινότητος, καὶ ἐπομένως διδασκαλίας δι' αὐτόν. Ὁ ὑψηλῆς καταγωγῆς βαρῶνος δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπέρτερον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ γηραιοῦ ὀδοιπόρου, τοῦ ὁποίου ἡ διάνοια ἐφαίνετο ὀριμαζόουσα ταχέως διὰ τὸν κόσμον ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι πολὺ μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Βάλτερς ἤρξατο νὰ διελθῇ σπουδαίως περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ Λονδίον. Τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ἦσαν λεπτὰ καὶ τοὶ δὲ παρακινούμενος νὰ διαμείνῃ πλεῖστον, δὲν ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ξενίζοντος αὐτόν. Ἐλεγεν ὅτι ἐπετρέπη αὐτῷ νὰ διανύσῃ ἕνα μῆνα εὐτυχίας ἐν μέσῳ τῶν ἀγροτικῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ παιδὸς Δικ, ἀλλὰ τώρα ἦλθεν ὁ χρόνος νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ συνθεσίας ἐν Λονδίῳ.

«Ἴσως δὲ αἰσθάνεσθε πλεῖστον ἀνεσίαν ἐκεῖ ἢ ἀλλ' αὐτοῦ», εἶπεν ὁ σίρ Τζῶν μίαν πρώτην, ὅτι ἐλάλει πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ θρανίου ὑπὸ τὴν δρῦν. «Ἐζήσατε ἐκεῖ τοσαῦτα ἔτη ὥστε ὁ ἐξοχικὸς οὗτος βίος σὰς φαίνεται ὀχληρὸς μετὰ τὴν μακρὰν ἔξιν ἐν τῷ ἑτέρῳ».

«Ὁχι, ἀπήντησεν οὗτος, τὸ Λονδίον θέλει φαίνεται εἰς ἐμὲ λίαν μονότονον μετὰ μῆνα τοιοῦτον οἶον διήνυσαι ἐνταῦθα ἐν τῇ συνοδείᾳ τοῦ παιδὸς μου, καὶ πάντων δεκνυόντων μοι τὴν εὐγένειαν. Θὰ ἐπιθυμήσω τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ κελαδημάτα τῶν πτηνῶν. Ὁχι, σίρ Τζῶν, ἡ καρδία μου θέλει νὰ ἠδυνάμην νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας μου ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἄλλως διάταξε, καὶ μοὶ ἔδωκε κατοικίαν τῆς ὁποίας δὲν εἶμαι ἀξίος, καίτοι αὕτη εἶναι ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ θορύβου. Ἄλλὰ διατί λέγω ὅτι θὰ ἦμην μόνος; Μήπως δὲν θὰ ἔχω Ἐκείνον» — καὶ ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐσυνήθειζε, ἐπὶ τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ μεγάλου ὀνόματος — «ὅστις ἀπέθανε δι' ἐμὲ, καὶ με ἀγαπᾷ, καὶ οὐδέποτε θέλει με ἐγκαταλείψει;»

Ὁ σίρ Τζῶν ἐσιώπα· εἴτα ἐλάλησε πρὸς αὐτόν περὶ ἀντικειμένου τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐν τῷ νῷ ἐπὶ τινας ἡμέρας. «Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου», εἶπεν, «οὐδὲν μέρος δύναται νὰ ἦναι ἔρημον εἰς σέ, καὶ ὁ Θεὸς θέλει βεβαίως ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σοῦ μέχρι τέλους. Ἄλλ' ὑπόθεσε ὅτι Ἐκεῖνος ἐδείκνυε ὅτι ἐφρόντιζε περὶ σοῦ εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ σοὶ δώσῃ κατοικίαν ἐν τῇ κόμῃ ταύτῃ, ἐνθα θὰ ἐλαμβάνετο φροντίς διὰ σέ ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀσθενείᾳ, ἐνθα τὰς ἐπιλοίπους ἡμέρας τοῦ βίου σου θὰ διήρχεσθαι ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀναπαύσει, δὲν ἤθελες ἀκολουθῆσαι τὴν ἐπιθυμίαν του;»

«Βεβαίως, βεβαίως», ἀπήντησεν ὁ Βάλτερς, οὐδὲ ὅλως κατανοῶν τὸν σκοπὸν τῆς παρατηρήσεώς του. «Ἄλλ' ἀφοῦ τοιαύτη δὲν ὑπῆρξεν ἡ θέλησις Αὐτοῦ, εὐχαριστῶ Αὐτὸν εὐγνωμόνως διὰ τὸ μικρὸν μου δωμάτιον ἐν τῇ πόλει.»

«Πρόσεξε νῦν εἰς ἐμὲ, φίλε μου», εἶπεν ὁ βαρῶνος. «Μοὶ φαίνεται ὅτι ὡς ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ λάβω τὸν Δικ ἐκ τῶν σκηνῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ πειρασμοῦ εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ἐπιτεθειμένος ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ῥόαν, οὕτω νῦν δίδεται εἰς ἐμὲ ἡ περίστασις νὰ λάβω τὸ πρόνομιον νὰ καταστήσω τὰ τελευταῖα σου ἐτη ἀνετώτερα ἢ ὅσον ἦσαν ἐν τῇ κατοικίᾳ σου ἐν τῇ πόλει. Ἡ πρότασις ἦν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ κάμω εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἐχω οἰκίαν ἐν τῷ χωρίῳ τὴν ὁποίαν ἔδωκα διὰ βίου εἰς πιστὴν ἀρχαίαν ὑπηρετρίαν, ἣτις κατοικεῖ ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ἀνεψίας της. Εἶναι μεγαλύτερα ἢ ὅσον ἀναγκαῖοι εἰς αὐτὴν, λέγει δὲ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, καὶ ὅτι θὰ ἔχαιρε πολὺ νὰ σὲ ἔχη ὡς ἐνοικον, αὕτη δὲ καὶ ἡ ἀνεψία της θὰ κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν νὰ σὲ περιποιηθῶσιν. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ ἀποζημιώσω πᾶν ὅ,τι χρειασθῆ διὰ σέ, ὥστε δὲν ἔχεις ἄλλο ἢ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸ Λονδίον νὰ λάβῃς τὰ πράγματά σου, νὰ ἀποχαιρετήσῃς τὴν ἐνεστώσαν οἰκοδέσποιάν σου, καὶ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὴν νέαν ἐξοχικὴν κατοικίαν σου, ἐνθα δύνασαι νὰ ἴδῃς τὸν Δικ καθεκάστην.»

Ὁ Βάλτερς ἐσιώπα. Δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ ἡ ἔρημος καρδία τοῦ γέροντος ἐκκίτησεν ἐπὶ τῷ λογισμῷ ὅτι θὰ ἔξει πλησίον τοῦ παιδὸς τῆς ἀγάπης του.

Ἐπὶ τέλους ἠγέρθη, καὶ μετὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως, εἶπεν—

«Σὰς εὐχαριστῶ, σὶρ Τζῶν. Παρὰ πολὺ μεγάλη εὐτυχία μοι φαίνεται δι' ἐμέ. Ἄλλ' ὀλόκληρος ὁ βίος μου ἦτο πλήρης οἰκτιρῶν, καὶ οὗτος εἶναι ὁ ἐπιθέτων τὴν κορωνίδα. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σκεθῶ; Εἶμαι παρὰ πολὺ γέρον διὰ νὰ δυνθῶ ν' ἀποφασίσω ἀμέσως. Ὅταν μείνω μόνος ἐπ' ὀλίγον θὰ δύναιμι νὰ σὰς ἀπαντήσω καλλίτερον.»

«Λάθετε ὅσον καιρὸν θέλετε νὰ μοὶ ἀπαντήσετε», εἶπεν ὁ σὶρ Τζῶν—«δὲν ὑπάρχει καμμία βία.» Εἶτα χαρετίζων αὐτὸν, ἀπῆλθε, διότι εἶδεν ὅτι ὁ Βάλτερς εἶχε πολὺ ταραχθῆ. Καὶ ὅμως ἐγίνωσκεν ὅτι καίτοι τὸν ἀφῆκεν, δὲν θὰ ἦτο μόνος, ἀλλ' ὅτι θὰ εἰχέται τὴν συμβουλήν καὶ ὁδηγίαν Ἐκείνου τὸν ὅποιον ἐπὶ τοσούτου χρόνου εἶχε καταστήσει τὸν προσφιλέστατον αὐτοῦ φίλον. (ἀκολουθεῖ).

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Linguaglossa 4 Ἰουνίου 1879.

Ἀπέγομεν 200 μέτρα ἀπὸ τὴν λάβαν. Εἶμεθα αὐτόπται τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τρομακτικοῦ θεάματος ὅπερ μᾶς προσφέρει ἡ πυρίπνοος Αἴτην. Ἡ ἔκκρηξις ἐξακολουθεῖ ταχέως ἐπιφέρουσα ζημίας ἀκαταλόγιστους. Ἡ λάβα ἀπειλεῖ διάφορα χωρίδια. Ὁ πόριμος οὗτος ποταμὸς ἔχει μέγιστον πλάτος ἐνὸς χιλιόμετρον, καὶ ἀρκετῶν χιλιόμετρων μῆκος. Ἀπειρον πλῆθος περιέργων πανταχόθεν ἐπισπασμένη. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν σπαραχτικὰρδιον ἀπελπισίαν τῶν ἀθλίων κατοίκων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΔΑΦΝΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Κατὰ τὴν «Ἐπίσημον Ἐφημερίδα» τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῆς 1 Ἰαν. μέχρι 31 Μαΐου 1879 τὰ εἰσαχθέντα ἐμπορεύματα εἰς Γαλίαν ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀξίαν 1,831,863,000 φρ. τὰ δὲ ἐξαχθέντα εἰς 1,264,311,000 φρ.

* * Ἡ τριχίνωτις ἦτις μαστίζει τοὺς χοίρους εἶναι φοβερὰ νόσος. Ἐπὶ ἐκτάσεως ἐνὸς δακτύλου χοιρείου κρέατος 13,000 ἔντομα εὐρίσκονται. Ἡ τριχίνη ὅταν εἰσελθῇ εἰς τὸν στόμαχον διαδιηρώσκει τοὺς ἰστούς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος προξενούσα ἀφεικτον θάνατον.

* * Ὁ ἀρτίως ἐν Φιλαδελφίᾳ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀποδιώσας Ἄζα Πάκερ κατέλειπε 2 1/2 ἑκατ. φρ. πρὸς ἴδρυσιν μεγάλης βιβλιοθήκης. Ἡ περιουσία του ἀνῆλθεν εἰς 80 ἑκατ. φρ. Ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν ἦτο λεμβούχος.

* * Ὑπολογίζεται ὅτι 160,000,000 ἀντιτύπων τῶν Ἱερῶν Γραφῶν ἐτυπώθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ παρούσῃ ἑκατονταετηρίδι. Ἡ ἀμερικανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρία ἐτύπωσε 35,000,000 ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, καὶ ἡ βρετανικὴ ἔταιρία 82,000,000.

* * Τοῦ Τέννισον τὸ νεώτατον ποίημα «Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Lucknow», ὅπερ ἀρθμεῖ μόνον ἑκατὸν εἰκοσι ἐπτὰ στίχους, ἐπωλήθη ἀντὶ 7,500 φρ. ἦτοι ἀνὰ 60 φρ. τὸν στίχον.

* * Κατὰ τὸν «Χρόνον» τοῦ Τοκίω ἡ Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις προσδιώρισε τὸ ποσὸν 100,000 δολλάρων πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ στρατηγοῦ Γράντ.

* * Ἰατρικὸν συνέδριον ἐν Στρασβούργῳ ἐθεσάβησεν ὅτι ἐξ 66 αἰρηθῶν θανάτων οἵτινες ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον πλήρους ἐρεύνης μόνον δύο εὐρέθησαν συμβάντες ἐν νοση-

μάτων τῆς καρδίας, ἐννέα ἐξ ἀποπληξίας καὶ τεσσαράκοντα ἐξ ἐκ πνευμονίας.

ΦΥΣΑ ΒΟΡΓΙΑ ΜΟΥ

Ἄσμα ἐφημέριος.

Φύσα Βοργιά μου φύσησε, νὰ πάρουν τὰ πανιά μου, φύσα Βοργιά μ' καὶ μάτωσαν, τὰ χέρια ἑστὰ κομπιά μου. Τὰ δάκτυλά μ' ἀνάψανε, ἀνάψαν κ' οἱ σκαρμῶί μου, φύσα Βοργιά μ' καὶ ἀπόστασα, ἐσθέσθηκ' ἡ πνοή μου.

Ἐβρόγησαν τὰ χεῖλη μου, ἄλλο νερὸ δὲν ἔχω, μὲ θάλασσα τὰ βρέχω, κ' ἡ ἄρμη ναι πιερά. Πέλαγος χωρὶς κύματα ποῦ νὰ κτυποῦν στὴν ἄκρη, εἶναι τοῦ μᾶτια γαλανὰ, ὅπου διψοῦν γιὰ δάκρυ.

Εἶναι καρδιά δίχως παλμούς, εἶν' ἄρρωστη ἐλπίδα, βραδιά χωρὶς ζημέρωμα, χωρὶς δροσιάς βανίδα. Ἀγάπη χωρὶς ὄνειρα, ὁ Πίνδος χωρὶς χιόνι, χωρὶς λαλιά τ' ἀηδόνι, ποῦλι χωρὶς φωλιά.

Φύσα Βοργιά μου φύσησε, καὶ δὲν θὰ τὴν προφθάσω, μοῦ εἶπαν πῶς εἶν' ἄρρωστη, φοβοῦμαι μὴ τὴν χάσω. Ἐχάθη ἓνα σύννεφον ἐχάθη, ἓνα κύμα, γιὰ μιὰ καρδιά π' ἀγάπησα, ἔγινε ὁ κόσμος μνημῆα;

Βουνά δὲν ἀνασένετε, λαχκάδιά μου βουνά μου, σπλαγγνίσου με Βοργιά μου, πατέρα μου Βοργιά. Ἐχθές σὰ μὲ συνώδευσε, Βοργιά ἑστὸ περιγιαλί, ἡ μάνη μου μ' ἀγκάλιασε, μοῦ ἔσφιξε τὸ κεφάλι.

Γλυκὰ γλυκὰ μ' ἐφίλησε, μοῦ ὄωσε τὴν εὐχή της, καὶ μοῦ πε ν' ἀρθῶ γρήγορα γιὰτ' εἶναι μοναχὴ της. Βοργιά, Βοργιά σπλαγγνίσου με, ἡ μάνα μου προσμένει, ἂν δὲν μὲ ἰδῇ πεθίνει, ἡ μαύρη ναι γρηά.

Δύοις Αἰνίγματος Δ'

Πάργα—Πράγα

Ἐλυσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Κωνστ. Γ. Χρηστοπῆς, Θεοφ. Μαρκοπουλιώτης, Ἀγγελικὴ Μοροζίνη (Ἀθηνῶν), Ν. Κουτσογιαννόπουλος (Θεσσαλονίκης), Ι. Κ. Τζάθης (Γόρας), Κ. Β. Τοπάλης (Κερκύρας), Παναγ. Π. Ζαγκλῆς καὶ Χρ. Κοσμογιάννης (Ἀλεξανδρείας).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ 1878 ἐν Μακεδονίᾳ Ἠπειρῶ καὶ Θεσσαλίᾳ μετὰ εἰκονογραφίῶν, ὑπὸ ΜΙΑΤΙΛΑΟΥ Δ. ΣΕΪΖΑΝΗ. Ἐν Ἀθήναις. Τύποις ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ.

Εὐρίσκεται καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ «Πετροῦπόλεως» καὶ ἐν τῷ Πιλοπωλείῳ κ. Μ. Κατσιμπαλῆ.— Τὸ ὅλον Σύγγραμμα ἀποτελεῖ 27 περίπου τυπογραφικὰ φύλλα εἰς ἐκλεκτὸν χάρτην καὶ τιμᾶται Δρ. νέας 5.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ τοῦ ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης Ἑλληνικοῦ Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου, «Μίνως». — Ἐν Χανίοις ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κρήτη» 1879. Σκοπὸς τοῦ συλλόγου τούτου ἐστὶν ἡ διάδοσις καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καθ' ἀπάσας τοῦ λαοῦ τὰς τάξεις.